Menneskets skabelse og kald

(♩ = ca. 100)

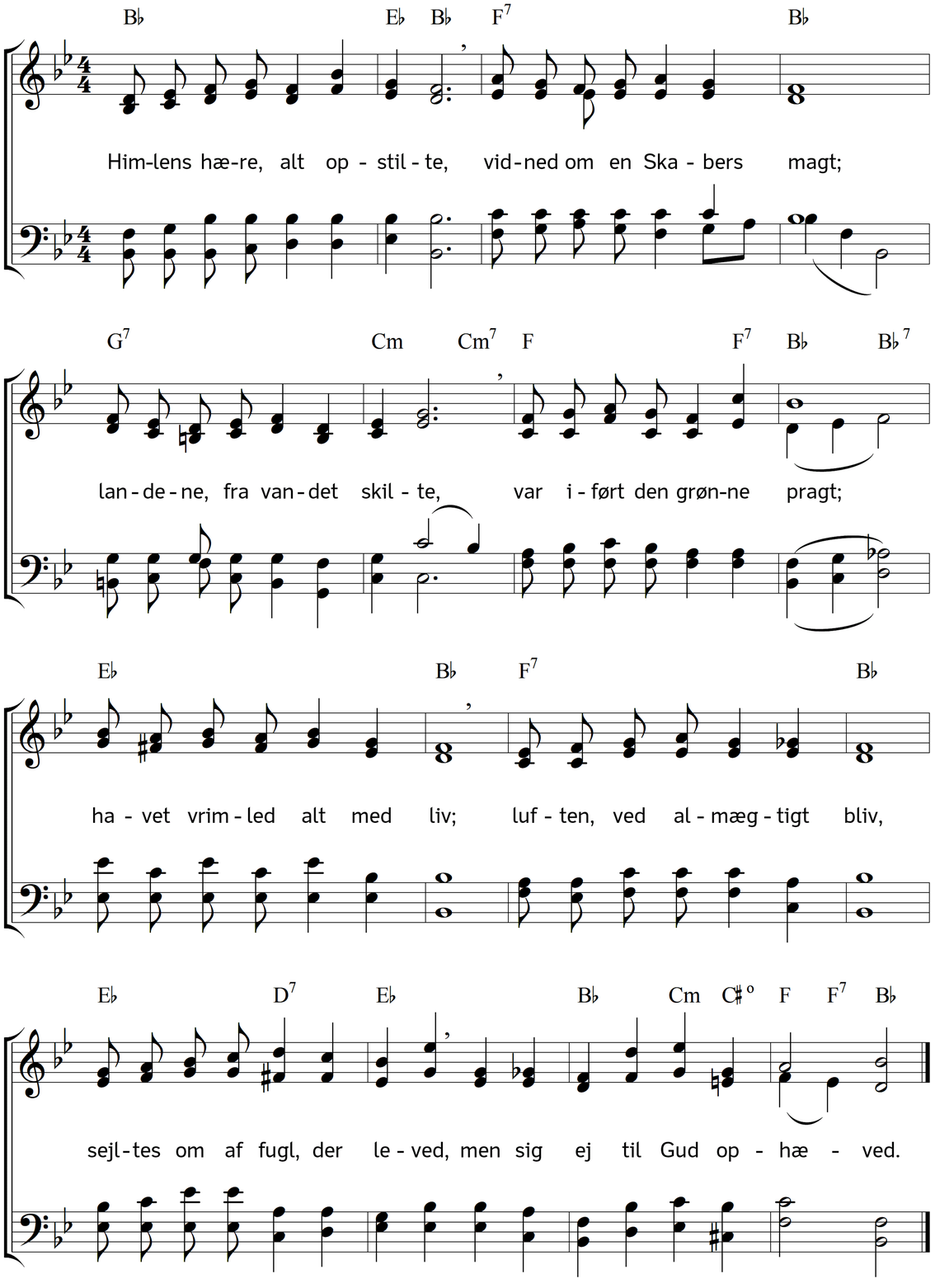

2. Solen kan sin kraft ej kende,
urten ej sin tegning se,
dyr, som føle lyst, ej vende
sig i tak mod himlene;
jorden, skønt et paradis,
blomstrer ej til himlens pris,
al dens rigdom kan ej skattes,
bruges ej – fornuften fattes.

3. Skabnings-røsten endnu klinger:
"Lad os gøre mennesker!"
Almagt taler, klimpen springer
af sin dødhed, kød alt er;
den af Gud indblæste sjæl
lever i sin bolig vel;
for ham står hans mesterstykke,
skabt til evig fryd og lykke.

4. "Vorder," sagde han, "frugtbare,
fylder en velsignet jord,
tager på jer krone vare,
ser, min nåde er så stor.
Hersker over dyret her,
dog i godhed, som jeg er;
jeg af intet har fremstillet
dette alt, og jer, mit billed."

5. Menneske, omringt af glæder,
o hvor salig var du da,
end ej syg af slangens edder!
Ingen fryd da gik dig fra;
ingen blindhed i din sjæl
famled efter ret og skel;
tankerne om ting, du kendte,
sig i Gud med vellyst endte.

6. Over hvad du fik at skue,
kærligheden mer optændt,
blussed i en hellig lue;
hjertet, mod sin Skaber vendt,
fandt ej ondt begærlighed
hos sig, men en salig fred.
Freden kroned dine dage,
langt fra ondskab, langt fra plage.

7. Uden tvang af dyr adlydet,
mættet af en villig frugt,
med fuldkommen skønhed prydet
gik du hos din mage smukt.
Ingen sæd endnu til død;
sundhed i hver åre flød.
Evig leve, evig stige
skulle du i glædens rige.

8. Kreaturets præst at være,
skønne på Guds miskundhed,
hans lovoffer ham frembære
i den stumme skabnings sted,
menneske, det var dit kald!
Ak der forestod et fald!
Gud dog, da du blev uduelig,
gjorde din oprejsning mulig.

Tekst: Jakob Johan Lund. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2020 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/369/